

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci **žalobkyně: E. P., zastoupena Mgr. Martinou Suchodolovou, advokátkou**, se sídlem Masarykovo náměstí 146, 564 01 Žamberk, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2013, č. j. „x“**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2013, č. j. „x“, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalobkyni **se** toto právo **n e p ř i z n á v á**.
- III. Zástupkyni žalobkyně **se p ř i z n á v á** vůči České republice náhrada nákladů řízení ve výši **5.317,60 Kč**, která **b u d e v y p l a c e n a** z účtu Krajského soudu v Hradci Králové **do 60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2013, č. j. „x“, žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) č. j. „x“ ze dne 26. 9. 2011, kterým bylo rozhodnuto podle článku II bodu 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., zákon č. 582/1991 Sb. a některé další zákony, a podle § 41 odst. 3 zákona číslo 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), o snížení výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně vypláceného ve výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně od 12.11.2011 na výši invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, která činí 5.072 Kč měsíčně.

Žalobkyně proti citovanému rozhodnutí podala včasnou žalobu, kterou se domáhala jeho přezkumu. Namítla, že žalovaná sice v napadeném rozhodnutí uvádí, že má „bezpečně prokázané“, že žalobkyně nebyla v období od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 účastna na důchodovém pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“), nicméně žalobkyně se k důchodovému pojištění řádně přihlásila dne 6. 4. 2000 a současně uhradila pojistné za předchozí měsíc, v němž 15 dní podnikala, z důvodu, aby jí vznikl nárok na výplatu nemocenských dávek. Žalobkyně se domáhala toho, aby na osobním listu důchodového pojištění bylo období od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 označeno jako doba pracovní neschopnosti.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 25. 7. 2013 tak, že navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž uvedla následující argumentaci: Napadeným rozhodnutím žalovaná realizovala rozsudek podepsaného soudu sp. zn. 53 Ad 1/2012, když se řádně vyjádřila k námitce nehodnocení doby od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 (dále též „sporná doba“ či „sporné období“). Šetřením výkonu samostatné výdělečné činnosti (dále též „SVČ“) bylo zjištěno, že žalobkyně byla účastna důchodového pojištění v lednu 2000 a od 17. 3. do 31. 3. 2000, nemocenské dávky pobírala od 1. 2. do 20. 2. 2000 a tato doba je dobou vyloučenou (§ 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění). Další nemocenské dávky byly žalobkyni vyplaceny za období od 3. 4. do 30. 9. 2000, nicméně v roce 2006 bylo zjištěno, že se jednalo o výplatu neoprávněnou, neboť žalobkyně oznámila zpětně ukončení SVČ ke dni 31. 3. 2000. Žalobkyni tedy nevznikl ve sporném období nárok na výplatu nemocenských dávek, tudíž toto období nelze hodnotit ani jako dobu pojištění, ani jako dobu vyloučenou. V dalším žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalobkyni byly „podrobně vysvětleny důvody nehodnocení doby do 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000“.

Podáním předloženým u jednání dne 2. 10. 2013 žalobkyně rozvedla svou žalobní námitku o chybném posouzení sporného období tak, že v případě správného hodnocení, tedy označení období za náhradní dobu pojištění a jeho hodnocení jako doby vyloučené, by invalidní důchod žalobkyně byl vyšší. V období od 17. 3. do 31. 3. 2000 žalobkyně pokračovala v SVČ, tuto přerušila ke dni 1. 4. 2000, dne 3. 4. 2000 byla uznána dočasně práce neschopnou, a to až do 2. 10. 2000, kdy nastoupila do zaměstnání v a. s. Primona Letohrad. Pracovní neschopnost započala v ochranné lhůtě, k účasti na nemocenském pojištění byla žalobkyně řádně přihláшена v souvislosti s pokračováním jejího podnikání v období od 17. 3. do 31. 3. 2000. Žalobkyně pak nově zpochybnila též posouzení jejího zdravotního stavu posudkovým lékařem OSSZ ke dni 1. 3. 2001, když podle ní její zdravotní stav odpovídal vyššímu stupni invalidity.

Při jednání dne 2. 10. 2013 žalovaná doplnila své vyjádření k žalobě následovně: Žalobkyně se přihlásila k důchodovému a nemocenskému pojištění OSVČ dne 6. 4. 2000, ve stejný den se též přihlásila k opětovnému zahájení SVČ s účinností od 1. 4. 2000, přičemž od stejného data výdělečnou činnost přerušila. SVČ žalobkyně skutečně vykonávala v období od 17. 3. do 31. 3. 2000, ovšem k tomuto výkonu se přihlásila až 6. 4. 2000. V roce 2000 vznikalo nemocenské pojištění ode dne, od kterého se OSVČ k němu přihlásila, pokud se přihlásila do 8 dnů od zahájení činnosti a současně se v této lhůtě přihlásila k důchodovému pojištění. Nemocenské pojištění nemohlo od 1. 4. 2000 vzniknout, neboť k tomuto datu bylo provozování živnosti žalobkyně přerušeno a lhůta 8 dnů od zahájení SVČ dne 17. 3. 2000 nebyla dodržena (§ 145b odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., v tehdy platném znění).

Soud byl povinen v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, tj. ze stavu k datu 25. 1. 2013, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. Jedinou spornou skutečností a tedy otázkou, na jejíž zodpovězení se soud zaměřil, bylo hodnocení sporného období. Námitku nesprávného hodnocení zdravotního stavu žalobkyně soud posuzovat nemohl, neboť tato byla vznesena až po uplynutí lhůty k podání žaloby, přičemž rozšiřovat či doplňovat žalobní body lze právě jen v této lhůtě. V původně podané žalobě žalobkyně proti hodnocení zdravotního stavu žádné výhrady nevznášela. Navíc nelze přehlédnout, že napadeným rozhodnutím a ani jemu předcházejícím rozhodnutím ČSSZ nebyl stupeň invalidity a tedy zdravotní stav žalobkyně řešen, když tento byl předmětem rozhodnutí ČSSZ ze dne 2. 11. 2010, č. j. „x“, proti kterém žalobkyně podala námitky, jež byly zamítnuty rozhodnutím žalované ze dne 29. 12. 2010, č. j. „x“.

Pokud se týká hodnocení sporného období, bylo pro soud zásadní skutečností, že věc jím již byla jednou přezkoumávána, a to v řízení o žalobě proti prvnímu rozhodnutí žalované o námitkách proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 26. 9. 2011, které bylo vedeno pod sp. zn. 53 Ad 1/2013 a skončilo vydáním rozsudku ze dne 5. 12. 2012. Tímto rozsudkem bylo rozhodnutí žalované zrušeno pro nepřezkoumatelnost, když podepsaný soud dospěl k závěru, že žalovaná se nevypořádala s námitkami žalobkyně a jí předloženými listinami a z jejího rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak hodnotila sporné období. Současně se zrušením jejího rozhodnutí a vrácením věci k dalšímu řízení soud žalované uložil, aby v novém rozhodnutí uvedla, jak hodnotí dobu od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 pro účely výpočtu invalidního důchodu žalobkyně, jaké důvody ji k tomu vedou, pokud tuto nebude hodnotit tak, jak požaduje žalobkyně (tedy jako náhradní dobu pojištění z titulu pracovní neschopnosti), ozřejmila, proč se k argumentaci žalobkyně nepřiklonila, resp. jakými důkazy ji měla za vyvrácenou, a před vydáním nového rozhodnutí provedla i příslušná potřebná šetření a shromáždila potřebné podklady tak, aby její rozhodnutí spočívalo na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

O žalobě bylo rozhodnuto při jednání dne 2. 10. 2013, v přítomnosti obou účastníků řízení (v případě žalobkyně za přítomnosti její zástupkyně).

V napadeném rozhodnutí žalovaná rekapitulovala rozhodnutí ČSSZ ze dne 26. 9. 2011 a námitky žalobkyně, včetně listin, které k nim byly připojeny (strany 1 a 2), citovala právní úpravu vztahující se k problematice výpočtu výše invalidního důchodu v souvislosti se změnou stupně invalidity, ozřejmila, jakým způsobem dospěla ČSSZ k výši invalidního důchodu 5.072 Kč s účinností od 12. 11. 2011 (strana 2) a posléze se vyjádřila k hodnocení

sporného období (strany 3 a 4). V rámci vyjádření k této sporné otázce žalovaná nejprve obsáhle rekapitulovala rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Cad 58/2005-151, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 21. 1. 2003 o přiznání plného invalidního důchodu žalobkyni, a rozhodnutí č. II ze dne 20. 3. 2006, v němž sporné období hodnotila jako dobu výkonu SVČ. Dále pak uvedla, že z výpisu z evidence OSVČ vyplynulo, že žalobkyně vykonávala SVČ v lednu 2000, od 1. 2. do 20. 2. 2000 a od 17. 3. do 31. 3. 2000, dále, že ze spisové dokumentace dostupné ČSSZ vyplynulo, že žalobkyně se dne 10. 4. 2006 odhlásila z důchodového pojištění OSVČ ke dni 31. 3. 2000, tedy dávky nemocenského pojištění jí byly ve sporném období vyplaceny neoprávněně, a že na základě „výše uvedených podkladů“ vystavila nový osobní list důchodového pojištění ze dne 22. 9. 2006, kdy sporné období nehodnotila ani jako dobu pojištění, ani jako náhradní dobu pojištění, neboť bylo dodatečně prokázáno, že žalobkyně ukončila ke dni 31. 3. 2000 SVČ a ve sporném období nepobírala nemocenské dávky. Změny neměly vliv na výši invalidního důchodu. Žalovaná uzavřela, že má „za bezpečně prokázané, že účastnice řízení nebyla v období od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 účastna důchodového pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť se k datu 31. 3. 2000 odhlásila z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné, a zároveň se nejednalo ani o náhradní dobu pojištění dle ustanovení § 16 odst. 4 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2008, neboť účastníci řízení nevznikl nárok na výplatu dávek nemocenského pojištění“.

V námitkách proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 26. 9. 2011 žalobkyně uváděla, že podnikatelskou činnost pozastavila dne 10. 1. 2000, ke dni 1. 4. 2001 ji pak definitivně ukončila, přičemž fakticky SVČ nevykonávala od roku 1999, kdy onemocněla. Doba od 1. 1. 2000 tedy nemůže být uváděna na jejím osobním listu důchodového pojištění jako SVČ. K námitkám žalobkyně mimo jiné připojila rozhodnutí Městského úřadu Žamberk ze dne 10. 1. 2000 o pozastavení provozování živnosti dnem nabytí právní moci.

Řízení ve věcech důchodů je primárně upraveno zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), v otázkách tímto zákonem neupravených se pak podpůrně použije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když podle § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.: „V řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí; zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje,“ a podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb.: „Není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí, a po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní, lhůty uvedené v § 97 odst. 2 a § 100 odst. 2 správního řádu neplynou, a přezkumné řízení ani obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, nelze zahájit, popřípadě v nich pokračovat.“ Tedy i na rozhodnutí vydaná ve věcech důchodového pojištění platí ustanovení správního řádu o náležitostech rozhodnutí (§ 68 a násl. správního řádu) a o základních zásadách činnosti správních orgánů (§§ 2-8 správního řádu).

Podle § 68 odst. 3 správního řádu: „V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

Podle § 56 odst. 1 písm. b) věty první zákona o důchodovém pojištění: „Zjistí-li se, že

důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.“

Z obsahu námitek a především z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná nedostála požadavkům předchozího zrušujícího rozsudku sp. zn. 52 Ad 1/2012 a opětovně zatížila své rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí se jeví velice podrobné, nicméně pouze na první pohled. Převážná část spočívá ve shrnutí předchozích okolností věci, které vůbec nemuselo být součástí rozhodnutí. Naopak samotným námitkám je věnován poměrně malý prostor. Žalovaná sice uvádí některá svá skutková zjištění, ovšem není patrné, jak k nim dospěla. Pouhý odkaz na „spisovou dokumentaci dostupnou České správě sociálního zabezpečení“ je zcela nedostatečný a velmi obecný. Žalovaná musí konkrétně uvést, jaké zjištění z jaké listiny či jiného podkladu vyplývá, a tento podklad musí tvořit obsah spisu tak, aby byla správnost a úplnost skutkových zjištění přezkoumatelná. Žalovaná byla rovněž povinna se vypořádat s tvrzeními a listinami předloženými žalobkyní, což neučinila. Na jedné straně tak jsou ve spise obsaženy námitky, v nichž žalobkyně tvrdí pozastavení SVČ v lednu 2000, na straně druhé jsou součástí napadeného rozhodnutí zjištění žalované o výkonu SVČ žalobkyní v lednu, únoru a březnu 2000 a o zpětném odhlášení žalobkyně z důchodového pojištění ke dni 31. 3. 2000, aniž by žalovaná objasnila, proč tvrzení žalobkyně nebrala v úvahu, resp. jakými konkrétními důkazy či podklady je měla za vyvrácenou, a jak hodnotila jí předložené listiny. Pokud by pak i soud vzal zjištění žalované v odůvodnění rozhodnutí za nesporná, tedy pokud by skutečně platilo, že žalobkyně podnikala ještě v období 17. 3. až 31. 3. 2000 a dne 10. 4. 2006 se zpětně odhlásila z důchodového pojištění a též ze SVČ ke dni 31. 3. 2000, není z rozhodnutí zřejmé, proč právě tyto skutečnosti vedou k závěru o nemožnosti hodnocení sporného období jako doby pojištění či náhradní doby pojištění. Soud tedy musí znovu uzavřít, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak konkrétně nevyjádřila k námitkám žalobkyně a tedy její rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Shodně jako v předcházejícím zrušujícím rozsudku soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, který se sice výslovně týká odvolacích námitek, nicméně lze ho plně použít i na institut námitek ve věcech důchodového pojištění, a z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“.

V případě, že soud shledá napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je povinen ho v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit, a to i v případě, že žalobce nepřezkoumatelnost nenamítl, neboť takové rozhodnutí nelze ze samé podstaty věcně přezkoumávat v mezích žalobních bodů. Soud proto postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomuto postupu se pak již nezabýval věcnou argumentací žalobkyně, neboť s touto se musí nejprve vypořádat žalovaná ve svém rozhodnutí. Žalovaná tedy v novém rozhodnutí uvede, jak hodnotí dobu od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 pro účely výpočtu

invalidního důchodu žalobkyně, jaké důvody ji k tomu vedou, a pokud tuto nebude hodnotit tak, jak požaduje žalobkyně (tedy jako náhradní dobu pojištění z titulu pracovní neschopnosti), ozřejmí proč se k argumentaci žalobkyně nepřiklonila, resp. jakými důkazy ji měla za vyvrácenou. K tomu provede i příslušná potřebná šetření a shromáždí potřebné podklady tak, aby její rozhodnutí spočívalo na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Žalovaná při jednání konaném dne 2. 10. 2013 vysvětlila, proč bylo sporné období vyjmuto, poukázala na konkrétní skutečnosti a tyto podřadila pod příslušná zákonná ustanovení, tedy uvedla údaje, které měly být obsaženy již v napadeném rozhodnutí. Takovéto vyjádření ovšem nemůže nedostatky napadeného rozhodnutí zhojit, neboť nelze připustit odstranění zásadních vad rozhodnutí až v průběhu soudního řízení správního. Účastníkovi správního řízení (v tomto případě žalobkyni) musí být již z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti měl správní orgán za zjištěné, na základě jakých důkazních prostředků či dalších podkladů, pod jaká konkrétní zákonná ustanovení zjištěný skutkový stav podřadil, jaké stanovisko zaujal k námitkám žalobkyně a proč, jak se vypořádal s jí předloženými listinami. Této povinnosti žalovaná nedostála.

Navíc nelze přehlédnout, že správní spis není vůbec chronologicky uspořádán, chybí v něm spisový přehled, jednotlivé listy nejsou číslovány, některé listiny jsou založeny opakovaně, aniž by k tomu byl důvod, k jednotlivým rozhodnutím nejsou neoddělitelně připojeny osobní listy důchodového pojištění, na něž tato rozhodnutí odkazují, tedy vůbec nelze zjistit, zda je správní spis úplný. V krajním případě může neúplnost správního spisu vést ke zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, na což soud tímto žalovanou upozorňuje.

S ohledem na skutečnost, že věcně se vyjádřit k námitkám žalobkyně bude úkolem žalované, soud nevyhověl návrhu žalobkyně na připojení spisu OSSZ za účelem prověření SVC žalobkyně v období od 17. 3. do 31. 3. 2000 a jejího přihlašování a odhlašování SVC, nemocenského a důchodového pojištění. Ke spornému období se musí nejprve vyjádřit konkrétně žalovaná ve svém rozhodnutí, a to přezkoumatelným způsobem. Pokud by soud nyní shromažďoval důkazy k tomuto období a dané období sám hodnotil, předjímal by rozhodnutí žalované a vyjadřoval se k otázce, která ještě nebyla žalovanou řádně posouzena.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., kdy úspěšná žalobkyně měla právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobkyně nevynaložila žádné náklady, neboť řízení ve věcech důchodového pojištění je osvobozeno od soudních poplatků (§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) a zástupkyně jí byla ustanovena na náklady státu, proto soud náhradu nákladů soudního řízení žalobkyni nepřiznal a ve vztahu k žalované vyslovil, že tato nemá na náhradu právo.

Pokud se týká zástupkyně žalobkyně, advokátka byla žalobkyni ustanovena na náklady státu a neúspěšné žalované nelze povinnost k náhradě nákladů řízení, které stát platil, uložit, neboť řízení ve věcech důchodového pojištění, jak výše řečeno, je osvobozeno od soudních poplatků. Náhradu výdajů, které vznikly advokátce v souvislosti se zastupováním žalobkyně, proto soud v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovené advokátce přiznal vůči státu. Konkrétně se jedná o odměnu za tři úkony právní služby po 1.000 Kč za převzetí a přípravu zastoupení, doplnění žaloby a účast při jednání dne 2. 10. 2013 (§ 9 odst. 2, § 7 bod

3., § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky číslo 177/1996 Sb.), tři paušální částky za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), náhradu jízdních výdajů za cestu ze Žamberka k jednání soudu a zpět, celkem 140 km při sazbě 5,84 Kč/km, tedy celkem 817,60 Kč, náhradu za 6 půlhodin promeškaného času stráveného na cestě k jednání soudu a zpět po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 5.317,60 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. října 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová